

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a listůl výdání

Pro Spojené Státy \$1.50, Pro Kanadu \$2.00, Do Evropy \$2.50 ročně.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$1.50, Pro Kanadu \$2.00, Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrujícím dopise. Oznamujte-li své přetřehování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členůvstva ochotně uveřejníme. Musí být stručné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

DRUHÉ OBČANSKÉ LISTY.

V poslední době jsme měli několikrát příležitost upozornit krajanů, jak důležitě je pamatovati na získání druhého občanského listu. Spojené Státy náležejí se v stálém napětí v přítomné válce a velice snadno může dojít k přerušení diplomatických styků mezi touto zemí a Rakousko-Uherskem, což znamenalo by velkou nevýhodu pro všechny bývalé příslušníky rakousko-uherské, kteří nevyzvedli si občanský list. Případ rakouského vyslanec ve Washingtoně, Dr. Dumba, je nejlepší svědectvím, jako snadno může k přerušení diplomatických styků dojít.

Před nedávnem vydal vládní odbor práce zprávu o stavu občanství mezi přistěhovanci a z této vyšlo na jevo, že je veliké procento přistěhovalců, kteří nevyzvedli si dosud ani prvního listu, ačkoli většina má v úmyslu trvale zůstat v Spojených Státech. Takové prodávání často může být na škodu. Je také dlužno upozorniti na nový zákon Spojených Států, die kterého první občanské listy, které jsou vlastně jenom prohlášením úmyslu vyzvednouti si druhý občanský list, ztrácejí platnost, jsou-li starší než sedm let. Víme, že je mnoho krajanů, kteří mají první občanské listy, ale s vyzvednutím druhého prodávají.

Vydávatel t. l., p. Václav Bureš, obdržel v minulých dnech přepis od senátora Spojených Států z Nebraska, G. M. Hitchcocka, který otiškujeme v plném znění, poněvadž má pro všechny ty, kdož druhého občanského listu nemají, velkou důležitost. Dopis zní:

Milý pane: Byl jsem upozorněn na skutečnost, že velké množství v cizině narozených občanů, kteří vyzvedli si první občanské listy, nalézají se v nebezpečí ztráty kvalifikace a výsady volebního práva, leč by si vyzvedli druhé občanské listy co nejdříve. Dle federálního zákona o přiběhnutí každých jinorodců, který vyzvedl si první občanský list od 26. září, 1906, musí podat žádost za druhý občanský list v úřadovně distriktního klerka okresu, kde žije ne méně než dva a ne více než sedm let od vydání prvního občanského listu. Jestliže tak neučiní během sedmi let, ztrácí všechna práva die prvního občanského listu a v takovém případě byl by nucen započítati znovu, vyzvednouti si ještě jednou první občanský list a čekati další dva roky, aby mohl získati druhý a konečný.

To je věc, která může zajímati velice některé z vašich čtenářů a proto doporučuji, aby na záležitosti tuto byli upozorněni.

Je již pozdě pro některé, kteří vyzvedli si svoje první občanské listy v roce 1908, aby vyzvedli si druhé občanské listy, ale ti, kteří vzali si první občanský list na podzim roku 1908, dosud mohou tak učinit, ješto neuplynulo dosud sedm roků, požádají-li o druhý občanský list ihned. Všichni ti, kdož vyzvedli si první občanské listy v roce 1909, budou zbaveni jeho platnosti v příštím roce, leč by již měli druhé občanské listy anebo požádali o jejich vydání co nejdříve. Ti, kteří vyzvedli si první občanské listy v roce 1906 a 1907, strátili již právo volební, nevyzvedli-li si již druhé listy občanské. Mohou ale začíti znovu vyzvednutím si prvního občanského

listu. Za dva roky pak mohou požádati o druhý občanský list.

Mám za to, že tato záležitost měla by být uvedena ve zkratce, ješto velké množství lidí mohlo by být zklamáno, až nadejdou volby v příštím roce.

G. M. Hitchcock.

K dopisu tomu není třeba žádného vysvětlení. Je třeba jenom podotknouti, že podzimní volby příštího roku budou velice důležité, ba možná říci jedněmi z nejdůležitějších v posledních letech a proto nikdo by neměl nechalosti, které nelze omluviti, zaviniti se volebního práva.

Víme dobře, že je mnoho krajanů, kteří se domýšlejí, že není jim třeba záležitosti této věnovati pozornost. Mnozí z nich se domýšlejí, že mohou se zcela dobře obejít bez občanského listu, ale zkušenosti nás poučují, že často to znamenati může pro ně velké nesnáze.

V případě války takový druhý občanský list je nutností a člověk, který není přiběhencem, považován je za příslušníka země nepřítelů a jak bývá zvykem ve všech zemích, je internován, to jest, dopravěn do tábora, kde je hlídán ozbrojenou stráží, aby nemohl zemí škoditi.

Množství našich krajanů bylo internováno v Kanadě jako příslušníci nepřátelské země v roce minulém a na počátku roku tohoto a vyžadovalo to značné práce, než získáno bylo pro ně propuštění. Také krajané v Anglii již byli na počátku války internováni a jenom přičiněním vlivných krajanů a přátel českého národa uznáni byli za příslušníky národnosti přátelské a propuštěni.

Z těchto důvodů je nutno, aby každý krajan, pro vyvarování se nepřijemnosti, vyzvedl si druhý občanský list, aby stal se právo-platným občanem Spojených Států a jako takový měl právo těšiti se jejich ochraně. Neodkládejte tuto věc a získajte si druhý občanský list hned, dokud je čas!

PŘÍPAD DR. DUMBY.

Rakousko v posledních letech nemělo žádného štěstí se svými diplomaty. To viděli jsme v posledních letech v záležitostech na Balkáně i jinde. Pro své diplomatické služby volí Rakousko vždy jenom šlechtice, aniž by se ohlíželo na jejich schopnosti. Diplomatičká služba Rakousko-Uherska je v rukou Němců a Maďarů, téměř veskrze dítek protekce, ne vždycky schopných a způsobilých k vykonávání často delikátních úkolů, jaké připadají diplomatům.

Dr. Dumba, rakouský vyslanec ve Washingtoně, který svojí nešikovností, nechceme-li užití vystižnějšího označení, přiměl vládu naši, aby požádala ve Vídni za jeho odvolání, je jenom typickým rakouským diplomatem, jedním z těch, kteří z minulých hloupostí a nešikovností rakouských diplomatů něčemu se nenaučili a také nezapomněli. Jeho počín některak nepřekvapil ty, kteří sledovali činnost rakouských konsulů a diplomatů v posledních vážných událostech na Balkáně, činnost, která je skvrnou rakouské diplomacie.

Dr. Dumba zneužil pohostinnosti Spojených Států. Měl být diplomatem v této zemi, ale vystoupil v úloze náčelníka spiklenecké, jak dopis jeho, psaný rakousko-uherskému ministru zahraničních záležitostí Burianovi a poslaný po americkému korrespondentu Archibaldovi, vynesl na jevo, zaměstnával se plány za účelem ochromení zákonného amerického průmyslu. Nesetkal se sice s úspěchem, ale zůstává tu faktum, že se o to pokoušel a že snad došlo by byl úspěšného úspěchu, kdyby nedopustil se byl nešikovnosti, která učinila čáru přes jeho rozpočet.

Dr. Dumba snažil se čín svůj omluviti, ale omluva jeho věc ještě zhoršila. Ve své omluvě pak dopustil se bývalý rakouský vyslanec nové pitomosti, neboť vykládal bývalé příslušníky Rakousko-Uherska, s výjimkou Němců, jako nevděčlivce, které nutno je upozorniti na nebezpečí, v jaké se vydávají, když pracují v továrnách, kde vyrábí se materiál válečný pro nepřátele Rakouska. Ve svém pokrytečném vysvětlení snažil se Dr. Dumba dokázati, že existuje nějaká duálná občanství, to jest, příslušenství pod dvě politické vlady najednou.

To, čeho se Dr. Dumba dopustil, dá se srovnati s činem člověka,

který zapaluje střechu nad hlavou svých hostitelů. Dumba chtěl vyvolati stávky. Chtěl toho docílit jednk upozorňováním na ohledy k vlasti, kterou dělníci za účelem zlepšení existence opustili, a jednk vyhrožováním, že budou potrestáni po svém návratu do vlasti. Chtěl ochromiti výkonost amerických zbrojovek a připraviti o zaměstnání tisíce pokojných občanů. Chtěl použiti rakouských peněz k přípravě nosných amerických továrníkům. Počítal patrně na nevedomost některých dělníků a chtěl se s nimi k činu nezákonným.

Dumba byl ale jenom nepatrnou součástíou teutonického stroje, který pracuje na poškození amerických zájmů po řadu posledních měsíců. Ale bývalý rakouský vyslanec nedovedl si počínati tak opatrně jako jeho kolegové a jejich agenti, kteří bedlivě přihlíželi k tomu, aby nespálili si prsty. Dumba opustil Spojené Státy, ale rota spiklenecká zůstane zde dále a pokračovati bude v podvratném svém díle.

Kdyby američtí vyslanec dopustili se činu podobného v teutonických zemích, bez jakýchkoliv dalších průtahů posláni byli by za hranice. Rakousko a Německo netrpěly by takového porušování své neutrality a nesnesly by takového útoku na svoji svrchovanost. Z toho důvodu bylo jenom správné, když Spojené Státy požádaly za odvolání rakouského vyslanec. Bude-li Rakousko protestovati, ať protestuje, Spojené Státy nesmí popustiti a musí trvati na své svrchované autoritě v hranicích své země.

"PŘÁTELÉ MÍRU."

Německé tažení za účelem změnění amerického veřejného mínění, zakryté pláštěm "přátel míru," setkalo se s fiaskem. Konvence těchto "přátel míru," konaná v minulých dnech v Chicagu, měla výsledek, který pro teutonské podnikatele možno nazvati krajně žalostným. Konvence ani z daleka nespĺnila očekávání těch, kteří "přátele míru" vyvolala k životu krytí svých proti-amerických a podvratných zájmů. Shromáždění nevalného počtu Němců, několika Irčanů a několika bezvýznamných Američanů v Chicagu nedostalo se takové pozornosti, jaká byla očekávána a nedošlo k "probení se svědomím" amerického lidu, jak počítáno bylo v ústředí teutonických piklů v New Yorku.

Americká veřejnost nepřijala náhledy, vyjádřené na konvenci "přátele míru" vyvolali k životu hájení její zvěděla, odkud vřít vane, a vyvodila z toho důsledky. Poznala, že toto hnutí je vlastně neuterální a nemorové, ješto v pozadí jeho stojí teutonské zájmy. Snad jinak by se bylo na ně políbilo, kdyby nebylo doslo k odhalení nepřátelské činnosti Němců v této zemi, počítaje v to vyzvědačství, organizování stávek a ničení amerických zbrojovek. Kdybychom šli po stopách této činnosti, došli bychom do německého vyslanectví ve Washingtoně a do úřadovny zahraničního úřadu německého v Berlíně.

Abychom si mohli vysvětliti, proč německá vláda vydává ochotně miliony na pro-německou propagandu ve Spojených Státech, musíme zaběhnouti do nedávné minulosti. Na počátku náhle vypuknuvší války v Evropě nebylo možno pozorovati žádného stráníctví v této zemi. Když ale Německo porušilo neutralitu Belgie, vniklo do této malé a pilné země, zničila města, proslula pro svoji krásu a stavitelské památky a vraždila občany, kteří postavili se na obranu svých domovů, vlna odporu proti Německu přehnalna se po celé zemi. Americký tisk sverně odauzoval tyto německé násilnosti.

Amerika žaslá nad tím, co je možného v tomto osvicenéu století. Žaslá nad touto německou výbojností, pro kterou všechny smlouvy a práva národů jsou bezcenným kusem papíru. Ale tato vlna odporu proti Německu vyvolala také neklid v Berlíně a hnutí zahájeno bylo pomocí německých agentů v této zemi hnutí za účelem protivyvození této vlny sympatií pro spojence. Německo poslalo sem několik vlivných svých lidí, aby obračeli americké veřejné mínění. V živé paměti je již dosud činnost bývalého německého koloniálního ministra

Derburga, jež stala se i vládě Spojených Států nepohodlnou. Pracovalo se tiskem, pracovalo se přednáškami a jinak, aby americké veřejné mínění získáno bylo pro německou věc. Němci pokoušeli se zakoupiti vlivné časopisy a jinak měli v úmyslu působiti na americké veřejné mínění.

Většina jejich pokusů ale setkala se s nezdarem, ješto rychle za sebou následovaly události, které přispěly jenom k zesílení odporu proti Německu. Přišla katastrofa Lusitanie, kterážto záležitost doposud není urovnána, potopen byl bez výstrahy Arabie a udála se celá řada věcí, v nichž bylo možno spatřovati poškození amerických zájmů.

Již nyní vidíme, že jasot nad "vítězstvím americké diplomacie," který rozehl se po té, když Německo oznámilo americké vládě úmysl povoliti poněkud v metodách vedení ponorkové války, byl předčasným. Prohlášení toto učiněno bylo jenom za tím účelem, by postavení německého vyslanec v této zemi, hraběte Bernstorffa, bylo zachráněno. A Bernstorff, očituv se na pevné půdě, zahájil znovu činnost ve prospěch své vlasti. Je na břídlni, že přítomnost německého diplomatického zástupce v této zemi znamená stále nebezpečí pro mír a prosperitu Spojených Států a demná zdá se jasnějším, že pro-německá propaganda může být ochromena anebo zastavena jenom přerušením diplomatických styků s Německem a Rakouskem.

Alle Teutoní si přerušení diplomatických styků nepřejí. Poněvadž dobře vědí, že ve Spojených Státech hraje velkou roli veřejné mínění, snaží se pracovati v tomto směru pro svoje zájmy. Proto německými markami vyvoláno bylo hnutí "přátel míru" a proto není litováno miliónů na učinění zdání, že americká veřejnost mái jedumysloun v odsouzení německých loupežnických praktik.

Německo dobře ví, že této německé propagandy, ať už je nazývána "mírovou" anebo jinak, učiněna byla by přítrž, kdyby došlo k přerušení diplomatických vztahů mezi teutonickými zeměmi a Spojenými Státy. Dobře ví, že takové přerušení přátelských styků znamenalo by značnou pomoc pro spojence a proto hraje úlohu onoho Stevensanova Dr. Jekylla a pana Hydea, majie jinou tvář v Americe a jinou v oblastech válečných.

Je jisto, že všechny německé záruky jsou úplně bezcennými a další vyměňování diplomatických not je bezúčelné, ješto tím může být učiněno zdání, že je bezpečí tam, kde vlastně žádného není. Admistrace Spojených Států byla dosti dlouho trpělivou, ale trpělivost má své jisté meze. Přišla doba, kdy nutno je rázné jednati. Nemli možno probuditi Německo, zpyšnělé úspěchy na evropských bojištích, k svědomí, pak je nutno přerušiti s ním diplomatické styky. A po té snadno mohl by být učiněn konec německé propagandy, která den ze dne stává se nebezpečnější pro pokoj a mír v této zemi.

MLUVENÍ O MÍRU.

V poslední době vyskytly se zprávy, že v přítomné době je větší naděje na zastavení evropské války, než kdykoliv jindy od její zahájení. "Touha po míru je ve vzduchu," prohlašovali optimisté. Pessimisté ale poukazovali k tomu, že tyto mírové preludie učinilo jenom Německo, které zdá se býti války nabaženo, se spojenci na zakonění války nepomýšlí, dokud samí nebudou moci diktovati podmínky míru. A zase došly zprávy, že v úředních kruzích v Petrohradě, Paříži a Londýně jeví se o tyto mírové zvěsti zájem.

Z washingtonských úředních kruhů se ale prohlašuje, že prezident Wilson nečiní žádného kroku v zájmu obnovení míru v Evropě, dokud nebude jisto, že obě skupiny válečných zemí jsou nakloněny přivěti takovému počinu. Toto prohlášení vešlo ve známost po návštěvě kardinála Gibbonse u presidenta. Kardinál měl s presidentem konferenci o této záležitosti. Státní odbor ale chce získati jistotu o náladě v evropských kapitolech a poslal zástupcem svým v každé zemi jádra nobility kardinála Gibbonse. Vyslanci byli požádáni aby zjistili, jaké jsou nálady na zahájení mírového jednání a jaké byly by

nejmenší podmínky mírové interestovaných zemí.

Prozatím jsou známy jenom německé podmínky míru. Německo navrhuje zřízení neodvlastitelného polského království, které sestávalo by z celého ruského Polska a malých částí rakouského a německého Polska. Žádá za svobodu moří, která zřícena byla by mezinárodním prohlášením o právech, které všechny námořní moci by podepsaly. Práva židů ve všech zemích mají býti zajištěna. Besarabie, ruské území při Černém moři, má býti předána Rumunsku. Rakousko-Uhersko má míti domovní vliv na Balkáně. Belgieká samostatnost má býti obnovena a její budoucí neutralita zaručena. Francouzské území, které nalézá se nyní v moci Němců, má býti Francii vráceno. Ona část Elzaska, kterou má ve své moci Francie, má býti vrácena Německu. Všechny německé kolonie, zaujaté spojenci, mají býti vráceny Německu. Spojenci pak zaplatili by takovou výši válečné náhrady Německu, která kryla by jeho vydání, spojené s válkou.

Anglie ale prohlašuje, že nebudeme mluvit o jiných mírových podmínkách nežli o oněch, které naznačil premier Asquith v nedávné své řeči. Jednou ze základních těchto podmínek bylo by odstranění německého nebezpečí, to jest, zdemnování vojenské síly Německa. V diplomatických kruzích je známo, že záležitost míru spočívá na Anglii. Bude-li si Anglie přáti míru, mír bude uzavřen. Rusko je částečně ochromeno a nebudě důležitým válečným činitelem v přítích několika měsících. Francie je také značně vyčerpana. Anglie ale dosud je finančně silnou a je schopna finančně podporovati svoje spojence. Kdyby finanční napětí její bylo přílišné, pak jistě uvažovala by o mírových podmínkách. Prozatím ale Anglie nepovažuje dobu za vhodnou k uzavření o míru.

Anglie vidí i v této mírové nabídce Německa čertovo kopytko. Německý císař snaží se přenést na Anglii zodpovědnost za produžování války, jako ji viní již nyní, že vlastně byla původkyní přítomného konfliktu. Německé nabídky na mír považuje Anglie za podmínky vítěze a proto nehodlá o nich uvažovati. Vyčká, až situace na moři a na bojištích bude příznivější a pak spíše bude nakloněna uvažovati o podmínkách mírových.

NOVÁ EVROPA.

Není o tom sporu, že po ukončení přítomného velkého zápasu mapa Evropy dozná jistých změn, ale jaké budou tyto změny, je doposud velmi těžko říci. Ined při zahájení přítomné války uvažováno bylo mnoho o tom, k jakým změnám asi dojde, ale průběh válečných událostí nasvědčuje tomu, že sotva dojde k tak závažným změnám, jaké před časem byly předpovídány. Německo v minulých dnech nepřímo naznačilo, jak by si představovalo znovumravení Evropy die svého vkusu, ale s takovým upravením nechee souhlasiti druhá skupina válečných mocností. Máme v přítomné době dvě skupiny hotovitelů map, teutonské a protiteutonské.

Jedni z nich kreslí Evropu, jak vyhlížela by v případě vítězství Německa a druzí snaží se ji naznačiti, jak by vypadala v případě německé porážky. Na počátku přítomné války mnoho mluvilo se o rozdělení Německa. Práce Bismarckova měla býti zrušena a Německo mělo býti rozděleno na drobné zcela neodvlastité státy, jak tomu bylo před tím, nežli došlo k sjednocení německé říše pod Pruskem. Ale dnes je jisto, že o takovém rozdělení Německa nelze mluvit ani v tom případě, kdyby německé armády potkala pohroma. Snad jenom o odřiznutí Elzaska a Lotrinska od rámce německé říše v takovém případě dalo by se mluvit.

Také nelze mluvit o nějakém rozdělení severní Francie. Ani Němci nevěří, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Francie nejen ukázala se schopnou ubrániti se proti jakémukoliv německému náporu, ale také pevnou v požadavku a zachování celistvosti nynější říše. I německé nabídky mírové naznačují, že Německo nechee si ponechati onu část Francie, kterou nyní má v moci. Vítězné Německo nepochybně žádalo by přepuštění několika čtverečních

mil půdy distriktu Briey, kde nalézají se velké železné doły, ale to bylo by asi všechno. Samostatnost Belgie a Lucemburska nepochybně obnovena bude v každém případě.

Dojde-li k nějakým změnám na mapě Evropy, bude bude to v jiho-východní Evropě a bude to Rakousko anebo Rusko, které budou nejvíce postiženy. Jednatí bude se hlavně o polské provincie, které nyní náležejí se úplně v moci Teutonů.

Jaké byly by požadavky Německa v případě jeho vítězství? Kdyby nepodařilo se spojencům vytlačiti teutonské spojence z území, které jimi bylo dobyté, pak Německo nepochybně vyhrabodí by si právo rozhodovati o osudu oněch částí, které padly mu za kořist. Mohlo by trvati na tom, aby Belgie a Lucembursko byly inkorporovány v německé císařství jako je Bavorsko anebo Sasko, anebo žádalo by jenom oběhnutí a vojenské výsady v těchto zemích. Totéž platilo by o Polsku, dojde-li k jeho zřízení pod rakousko-německým protektorátem. Polsko bylo by v tom případě součástíou Velkého Německa, přes to, že na okolo bylo by samostatným státem. Německo mohlo by i žádati, aby Finsko navráčeno bylo Švédsku.

Rakousko na Itálii nezádalo by nic více nežli upravení hranic, to jest, snažilo by se získati onu část země, která osvědčila by se jako výborná ochrana proti vpádu nepřítelů. Nelze si mysliti, že by žádalo zpět Benátky, neboť sotva v budoucnosti chtělo by míti plně ruce práce s italskými irredentisty. Kdyby Itálie byla poražena, pak otázka Terstu a Tridentu byla by urovnána na leta, ne-li na vzlyčky. Co je rakouskou touhou, to obsaženo bylo v mírových podmínkách Německa. Rakousko touží po dominující vlivu na Balkáně. To by znamenalo by dvě změny. Rusko nadále by nemohlo vystupovati v úloze protektora balkánských zemí. Srbsko a Černá Hora staly by se buďto součástíou rakouského mocnářství anebo státy pod "protektorátem" Rakouska, což by znamenalo, že tancovati by musely tak, jak by viděti pískala. Rakousko nepochybně by také žádalo za obnovu Albánského království pod jeho ochranou, což znamenalo by rakouskou kontrolu Adriatického moře na celém výhodném pobřeží. Řecko by bylo poneháno na pokoji, ale poněvadž rakouský vliv hluboko pronikl by na balkánský poloostrov a Solun byla by v dosahu jeho spáru, nebylo by nicím jiným než vassalem Rakouska, či lépe rakousko-německé aliance. Tím uskutečněn byl by sen Rakouska. Stalo by se dominantním činitelem na Balkáně a drželo by klíč k Blízkému Východu. Bulharsko za svoji neutralitu odměněno bylo by dovolením, aby smělo zabrat jisté distriky v Macedonii. Také nepochybně získalo by úzký pruh území, které bylo nuceno přepustiti Rumunsku po poslední balkánské válce. Rumunsku dostalo by se náhrady v Besarabii. Bulharsko bylo by ale pouhým teutonickým vassalem.

Kdyby vítězili spojenci, pak o všem teutonický program na Balkáně utrpěl by moenou ránu. Nepochybně došlo by tu k změnám, založeným na národnostních a historických požadavcích slovanských národností. Belgie, osvobozené od německých vetřelců, přičteno bylo by Lucembursko. Francie získala by Elzasko a Lotrinsko. Anglie žádala by pak vrácení Helgolandu.

Rusko žádalo by asi Itálii a Bukovinu. Pro Srbsko žádalo by Rusko Bosnu a Hercegovinu a část Dalmacie. Bulharsko by asi získalo část Macedonie, ale za to byla by nucena přistoupiti k protiteutonské aliance. Rusko také žádalo by Cahrad a Galipolský ostrov, jakož i úzký pruh půdy při Dardanelách, aby bylo umožněno mu je chrániti. Itálie získala by jižní Tyrolsko, část Přímoří a Terstem a nepochybně i Pulju a část Dalmacie. Také by se nepochybně podílela na dělení turecké panství v Malé Asii, došlo-li by k rozhodnutí učiniti konec turecké říši. A snad v tom případě došlo by i k utvoření samostatné česko-slovácké říše pod ochranou Ruska.

Chudoba není žádným zločinem, ale pokoutou za ni je těžká práce tak jako tak.